

Motto:

Domov je,
kde Tě rádi vidí přicházet
a neradi odcházet

ROČNÍK IV..
22. září 1996

Tomášek®

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Vážení přátelé,

přijměte můj pozdrav v úvodu nového ročníku našeho farního časopisu. V rámci prázdninového stěhování národů jsem také já navštívil svého spolužáka kněze na jesenicku.

Prohlížel jsem si knihy v jednom malém obchůdku a nemohl jsem proto přeslechnout, jak se dvě dámy, hovořící německy, snažily na něco zeptat mladé prodavačky. Protože si nevěděla rady, osmělil jsem se vmísit do hovoru. Ženy mně vysvětlily, že se zde narodily, záhy tento kraj opustily a nyní se poprvé od těch dob vrací.

Ptaly se s velkým zájmem zejména na osud různých známých budov, kláštera, školy a podobně. Byly velmi šťastné, když se dozvěděly alespoň něco málo o všem, co připomínalo jejich dětství. Dodnes mně to připomíná, jak silně se do člověka zapisují okamžiky prožité v dětství.

Současně se tím potvrzuje, že lidský život je nemyslitelný bez vztahu ke svým kořenům. (Možná jsme to také čerstvě pocítili, když jsme se po několika týdnech života ve svatojakubské farnosti vrátili "domů", ke svatému Tomáši.)

Pozvání k návratu domů, ke kořenům, je však také hlavní myšlenkou Božího slova v celém průběhu dějin spásy. Bůh je náš pravý domov, je stále otevřený, je v něm nevyhasínající teplo, vždy připravené občerstvení. O tomto hovoří proroci i apoštolové, stejně tak dnes učí církev. Proto návrat domů znamená především návrat k Bohu.

Přeji vám, abychom shromáždění kolem našeho Boha stále zakoušeli pravý domov.

*Žehná vám P. Jiří Kaňa, farář
a ostatní vaši kněží a jáhnové*

[7] Znamení - oděv

Znamení, o kterém hovořím dnes je znamením, opravdu nejen jakýmsi církevním znamením. Je to znamení, které platí mezi lidmi obecně.

Proč se vlastně oblékáme? Protože by nám byla zima. V tomto ročním období je to jasné. Protože nechceme chodit nazí - styděli bychom se jeden před druhým. Protože chceme svým oblečením dát něco najevo. A svým oblečením můžeme dát najevo opravdu mnoho.

Příklady - co mohu dát najevo svým oblečením:

- Jsem naprosto závislý na mínění druhých (mé oblečení musí být přesně takové, jaké se teď právě nosí - co by si jinak o mě druzí pomysleli).
- Naopak jsem na druhých naprosto nezávislý. A proto nedbám vůbec na to, co si obléknu. Vyjádřeno hrubě: Kašlu na vás.
- "Všimni si mne! Chci být středem pozornosti!" - To je další, co může oblečení znamenat. Oblékám se tak, aby si mne ti druzí prostě museli všimnout. (Myslím, že to dál nemusím komentovat.)
- Jsem tvůj otrok - oblékám se tak, jak si přeješ, i když se mi to protiví.
- Jste mi všichni ukradení. Já se budu oblékat tak, jak je to pro mne pohodlné. (Půjdu v riflích do divadla. Budu chodit celý den v montérkách, protože to je pro mne nejpohodlnější. A jestli to druhým vadí, že jdu k obědu v montérkách - to je mi ukradený.)
- Snažím se být citlivý pro chvíli, kterou prožívám, pro místo, na kterém se nacházím, pro člověka, s kterým se setkávám. (Pak si možná vezmu věci nepohodlné, jenom proto, abych druhému udělal radost. Pak si možná na sebe vezmu něco méně atraktivní, jenom proto, abych druhého neuváděl do rozpaků. Pak vydržím možná i trochu nepohodlí, jenom proto, abych splnil svoji roli, která je mi právě přisouzena.

Toto jsem říkal o oblečení jako znamení všeobecně - to co vyjadřuje mezi námi lidmi - možná, že byste mi mohli poradit další příklady. Co se týká liturgického oblečení, které vidíte při mši, o tom budeme hovořit později. Myslím si, že pro dnešek je toto dostačující.

O. Miroslav Šudoma

Pouť do Telče

V sobotu 6. září jsme se sešli s otcem Jiřím a ministranty před Janáčkovým divadlem. Poté jsme jeli do Telče speciálně pro nás objednaným autobusem. Po cestě nám otec Jiří dával různé hádanky a dívali jsme se, kudy právě jedeme. Po příjezdu jsme se odebrali do blízkého kostelíka, kde měl mít mši pan biskup. Před mší jsme si ještě zahráli různé hry. Pak jsme odešli do kostela, kde začala mše. Během mše měl pan biskup promluvu k ministrantům.

Po mši jsme dávali panu biskupovi různé otázky. Za chvíli na to začala ministrantská hra. Po ní jsme začali pomalu odcházet do Telče na zámek. Na zámku jsme se ale dověděli, že nás tam nepustí, protože se báli, že by se tam něco stalo. Nastalo vyhlášení ministrantské hry. My - od sv. Tomáše - jsme byli na 4. místě. Pak jsme šli do telčského kostela, kde jsme dostali od kněze závěrečné požehnání. Potom jsme šli k cukrárně, kde už na nás čekal autobus do Brna. Po příjezdu jsme se rozloučili a rozešli.

Petr Drexler, 6. C

Zprávy ze zákulisí

Vážení čtenáři,

naše redakční rada doznala větších změn. Někteří z redaktorů se stali spolupracovníky a někteří spolupracovníci se stali redaktory. Důvody jsou hlavně časové a v případě jáhna Jiřího navíc převážila služba v jiných oblastech pastore. Děkujeme těm, kteří redakci opouštějí (zvláště za pochopení, že je to nezbavuje "povinnosti" přispívat), a těm novým děkujeme za odvahu.

Vám čtenářům děkujeme, že uskutečňujete to, co je cílem a smyslem Tomáška. Totiž, že se stále více stáváme jednou rodinou. A že je různorodá, je jenom dobře. Takže držme si palce i v novém školním roce.

Vaše redakce

Informace

✱ V červenci byl do naší farnosti ustanoven kaplanem P. Mgr. Jiří Rous, rodák z Tasova. Vystřídal P. Mgr. Miroslava Šudomu, který byl ustanoven farářem ve Šlapanicích. Oběma přejeme Boží požehnání v jejich službě.

✱ V pátek 20.9. byly závěrečným úklidem ukončeny práce na výmalbě interiéru našeho kostela. Všem, kteří jste se jakoliv podíleli na jejich zdárném průběhu, patří upřímné poděkování. Jsem rád, že si uchovávejte zájem nejen o své bližní, ale také o naše společné životní - duchovní prostředí.

✱ Poděkování patří rovněž sousedské svatojakubské farnosti. To bylo již několikrát tlučeno přímo i prostřednictvím tamnějšího duchovního správce P. Josefa Brychty. Ukázalo se, že toto naše společné soužití, i když svým způsobem vynucené okolnostmi, bylo velmi přínosným i po duchovní stránce pro obě strany.

✱ Oprava kostela byla díky vašim darům a také příspěvku vídeňské diecéze finančně zajištěna. Představitelům rakouských dobrodinců jsem v souvislosti s převzetím daru přislíbil, že se naše farní společenství bude snažit pomáhat podle svých možností zase dalším potřebným farnostem diecéze. Tento příslib považuji za spravedlivý. Stejně jako rakouští věřící i my se totiž musíme učit přijmout to, že výsledek našich darů nebudeme mít na očích my (jako např. zmíněnou výmalbu), ale že se z něj budou těšit jiní věřící v jiných farnostech. Z tohoto důvodu zatím setrváváme u pravidelných sbírek "na opravu" každou první neděli v měsíci, přičemž výtěžek věnujeme některé z akutně potřebných farností diecéze. Způsob jejich výběru i případná prezentace těchto farností budou v brzké době dořešeny. Děkuji v tomto případě předem za pochopení i za vaši velkorysou ochotu pomáhat druhým.

✱ Na našem kostele skončily vymalování nejzákladnější práce na jeho údržbě. Je proto jistě vhodné pamatovat na díkůvzdání Bohu, jehož chrám je rovněž symbolem našeho společného trvalého domova. **Bohoslužbu na poděkování** bude v našem kostele sloužit v předvečer slavnosti sv. Václava, tedy v

pátek v 17.30h generální vikář naší diecéze, Jiří Mikulášek. Všichni jste samozřejmě zváni.

✱ Neděle 20. října je tzv. misijní nedělí. Podrobnosti o jejím letošním zaměření budou zveřejněny v ohláškách. Sbíрку při bohoslužbách věnujeme na fond naší diecéze na pomoc misijnímu dílu.

Přehled pastoračních aktivit

✱ Příprava na svátost manželství probíhá každý měsíc formou pěti besed (začátek každé první pondělí v 18.30 hod na faře).

✱ Příprava rodičů na křest dětí probíhá podle domluvy ve středu v 16.00hod na faře. Pokud rodiče nemají církevní sňatek, účastní se předtím besed spolu se snoubenci (tedy každý měsíc, začátek vždy v první pondělí v 18.30hod na faře).

✱ Každé úterý po večerní bohoslužbě je v sakristii zkouška sboru JOLY. Sbor přivítá do svých řad nové hlasy.

✱ Každou středu je večerní bohoslužba určena zejména dětem. Předtím je v sakristii zkouška zpěvu pro školáky (16.30hod) a v kapli pro nejmenší (17.00hod).

✱ Každou středu po večerní mši svaté je v kostele modlitební a evangelizační společenství pro studenty. První setkání 2.10.

✱ Každý čtvrtek před prvním pátkem v měsíci se v kapli koná setkání dobrovolných pracovníků farní charity.

✱ Farní knihovna je otevřena každý čtvrtek před a po večerní bohoslužbě.

✱ V říjnu začne příprava dospělých k přijetí svátosti křtu.

✱ Co se týká svátosti biřmování, pokud bude menší počet zájemců, bude začátek

přípravy odložen až na příští rok. Přihlášení zájemci budou kontaktováni a informováni.

✱ Naše farnost zajišťuje náboženskou výchovu na následujících školách:

Základní školy:

Botanická	pondělí	15.00	1. - 2. roč.
	pondělí	16.00	3. - 5. roč.

Staňkova	pondělí	15.00	1. - 2. roč.
	pondělí	15.00	3. - 5. roč.

nám. 28.října	pondělí	13.45	1. roč.
	pondělí	14.45	2. - 5. roč.
	pondělí	15.45	6. - 9. roč.
	úterý	14.45	společně

Kotlářská	pondělí	14.00	1. - 2. roč.
	pondělí	15.00	3. - 5. roč.
	pátek	14.00	6. - 9. roč.

Zvláštní školy:

Palackého	pátek	11.50	1. - 4. roč.
	pátek	12.50	5. - 9. roč.
kpt. Jaroše	čtvrtek	11.40	1. - 5. roč.
	úterý	12.35	6. - 9. roč.

Střední školy:

SPŠ Kounicova	úterý	14.05	
SPŠ Sokolská	čtvrtek	13.30	
OA Pionýrská	úterý	14.30	(dveře 402)

Něco pro Terezku

Terezka, Terka, Terinka, Terezie... Jméno poměrně oblíbené a nyní také velmi módní. Avšak kritérium módnosti by nemělo být v křesťanských rodinách tím hlavním. Při výběru křesťanského patrona bychom se měli řídit tím, co v životě vykonal, a vybrat ho pro své dítě jako vzor hodný následování. Církev zná a uctívá dvě světice tohoto jména. Prvního října slaví svátek sv. Terezie z Lisieux, patnáctého pak sv. Terezie z Avily.

O původu jména Terezie se soudí, že pochází z řečtiny ze slova Thera nebo Theraisa, což je ostrov ve Středozezemním moři, a označuje tedy osobu pocházející z tohoto ostrova, nebo je odvozeno od řeckého slova Térésis = záštita nebo ochrana, ev. od slova theros = léto, horko, vedro nebo therezein = žnout, sklízet úrodu.

Jaké tedy byly ty dvě Terezy? První se narodila už v 16. století, přesně 28. 3. 1515 v rodině Cepedových v Avile jako 6. z 12 dětí. Poměrně brzy, ve 12 letech, ztratila matku a byla pak velkým miláčkem svého otce. V období dospívání byla dána na výchovu do kláštera sester augustiniánek, ale protože tam velmi těžce onemocněla, vrátila se brzy domů.

V době své nemoci pak začala vážně uvažovat o řeholním životě. Ale otec s jejím rozhodnutím nechtěl souhlasit. Proto odešla tajně (i se svým bratrem) a vstoupila do kláštera karmelitek. Bylo jí tehdy 20 let. Její řeholní jméno je Terezie od Ježíše.

Prvních 20 let v řeholi bylo obdobím jejího duchovního vyzrání. Od r. 1562, kdy otevřela nový reformovaný Karmel v rodném městě, začala spolu s dalšími 4 sestrami žít zcela novým, hlubokým duchovním životem v mlčení, modlitbě, klauzuře a naprosté chudobě. Dala též podnět k zakládání dalších reformovaných klášterů po celém Španělsku.

Tes

Altotting 96 - reportáž z prázdnin

Než budu mluvit o vlastním setkání, pár slovy vám představím městečko, kde se všechno odehrávalo.

Altotting je poutní místo, kam lidé začali přicházet už koncem 15. století. Roku 1489 zde utonulo jedno z místních dětí a na přimluvu Matky Boží bylo od smrti uchráněno. Po této události sem začali putovat lidé z celého Německa i sousedních zemí, aby si vyprosili zdraví těla i ducha.

Ve dnech 6. - 11. srpna tohoto roku se Altotting naplnil asi dvěma tisíci mladými lidmi z celé Evropy, kteří přijeli na pozvání mnichovského arcibiskupství a komunity Emmanuel.

Jaký byl cíl tohoto setkání? Proč vlastně bylo?

Podoba církve, jakou ji známe třeba z naší farnosti, zdaleka není stejná kdekoli jinde. To si doufám uvědomujeme. Je spousta mladých, kteří jsou se svou vírou sami - uprostřed svých přátel, přívalu informací ve škole, z televize a často mimo nedělní bohoslužby nemají nic, co by jim pomohlo růst, jít dál. Proto jeden z důvodů, proč takové setkání bylo, je, aby mladí lidé viděli a zažili, že nejsou sami, že je na světě spousta jiných lidí, kteří věří tak jak já, hledají tu samou Pravdu.

Další důvod na to hned navazuje - program celého setkání je volen tak, abychom měli možnost formace, našli odpověď na otázky, kterých je tolik v životě každého člověka - zvláště ve věku dozrávání. Podle toho byla také vedena témata k přednáškám, např.: Štěstí - existuje vůbec? Proč utrpení? Proč se modlit, jak a k čemu? Přátelství, láska, sexualita. Církev a svátosti. Víra a věda a další. Celkový program byl uzpůsoben tak, aby byl srozumitelný a zároveň oslovil co nejširší skupinu lidí, neboť se zde sešli lidé ve věku od 16 do 30 let, z východu i západu, lidé žijící ve víře několik let, vedle nich ti, kteří byli na samém začátku hledání, a byli tam i tací, které přivedla zvědavost na Guy Gilberta, který se celého setkání zúčastnil.

V kostce řečeno - na denním programu byla přednáška, mše svatá, modlitba společná i osobní, diskuse i sdílení ve skupinkách, nezbytné osobní volno, večerní program a pochopitelně 3x denně vydatná německá strava.

Pozvání přijal dříve zmíněný Guy Gilbert - kněz-rocker z Paříže, který se stará o mladé lidi z periferie města i společnosti, sestra Emmanuela z Káhiry, vídeňský arcibiskup Christoph Schonborn a jiní.

Co z toho bylo nejpůsobivější? Setkání s těmito osobnostmi? Nebo setkání se všemi ostatními mladými lidmi, společná liturgie, uctívání ostatků sv. Terezie, setkání s Bohem v tichu adorace? To se mě neptejte. Pojeďte a uvidíte.

Markéta S.

Připojujeme jedno osobní svědectví

Pobyt v Altottingu pro mě osobně znamenal velmi mnoho. Nechci, aby to znělo jako nějaká fráze. Už před odjezdem ve mně Bůh započal proces velkého uzdravování nejrůznějších zranění z dětství i pozdějších vztahů. V Altottingu jsem pak znovu pocítila naplno Boží milosrdnou lásku. A konečně jsem mohla začít odpouštět, a to především sama sobě. Za spoustu vlastních zklamání jsem se nenáviděla a podle toho se sebou také jednala. Právě v Německu se však naplnilo a dovršilo to, co ve mně Bůh již nějakou dobu připravoval. Proměnil mé srdce neuvěřitelným způsobem.

Od té doby, co jsem se vrátila, nemohu jinak, než svému milujícímu Otci neustále opakovat: "Miluji Tě, Bože!"

Zvláště děkuji sv. Terezii z Lisieux, která mi neustále vyprošuje velké milosti od Pána.

Mohla bych ovšem psát dál a dál. Ale všechno by stejně vycházelo z jediného - Bůh je láska.

A to je hlavní, co mi On sám dal v Altottingu poznat.

Z.K.

Rozhovor s ...

novým kaplanem O. Jiřím Rousem

1. Odkud pocházíš?

Z Tasova u Velkého Meziříčí.

2. Co Tě napadá, když vidíš naši farnost?

Ještě jsem tady nebyl a už mi to všichni záviděli.

3. Už o Tobě víme, že umíš rómsky. Chceš to nějak použít při práci v naší farnosti?

S Romy pracuji už přes 6 let. Bydlel jsem v cikánské osadě na východním Slovensku. Pak jsem se jimi zabýval hodně v Olomouci a v Brně při svém studiu.

Když mě biskup posílal ke sv. Tomášovi, řekl:

"Tam jich budeš mít dost."

Ted' však zažívám trochu paradox. Dříve, když jsem se Romy zabýval při studiu, chodil jsem mnoho hodin po ulicích a seznamoval se s nimi. Nakonec to dopadlo tak, že někteří lidé o mně tvrdí: "Ze 40 000 Romů v Brně Tě polovina zná." Je pravda, že jich znám hodně, hlavně spoustu kluků. Pro ně jsem hledal usilovně kněze, který by se jim věnoval. Ted' jsem knězem a zase nemám tolik času. Proto sháním spolupracovníky ... Není to však práce, která přinese plody za půl roku. Můj kamarád kněz ze Slovenska říká: "10 roků - první výsledky."

4. Původně jsem chtěl dotaz "Co tě přivedlo ke kněžství" vynechat, ale po všem, co jsi o sobě řekl, se Tě zeptám.

Nejdříve jsem vystudoval zootechniku na VŠZ v Brně. Zlomovým bodem byl listopad 89'. Podnětů k tomuto povolání bylo hodně, až jsem dostal vnitřní jistotu. Proti zkouškám a pochybnostem mě drží věta sv. Pavla: "Boží povolání je neodvolatelné." Pro toto slovo mě Bůh stále chrání a vede.

Děkuji za rozhovor a Tvoji otevřenost.

za redakci Vít Janků

Bůh nás nezlame

Na světě není člověk, který by neměl starosti a problémy. Někdy je jich takové množství, že člověka zavalují ze všech stran. Jejich příčiny mohou být různé. Někdy jsou to potíže, které vyplývají ze společného života s druhými lidmi, někdy jsou to starosti finanční, jindy starosti o vlastní budoucnost, strach z nemoci, z bezmocnosti, obavy z toho, kdo se o nás postará, až budeme sami bezmocní. Příčin, proč máme starosti je nesmírné množství. Kdybychom spoléhali jen na své síly a schopnosti, byli bychom naplněni stálou nejistotou, a ta by nám brala radost ze všeho, co prožíváme.

Věříme v Boha, v jeho všemohoucnost a současně dobrotu a lásku ke každému z nás. Věříme, že se na něho můžeme obrátit vždycky, když cokoliv potřebujeme a když máme jakékoliv starosti. Tam, kde my lidé jsme naprosto bezradní, má On nebreberné množství řešení, která předčí všechna naše očekávání a všechny naše představy. Musíme se však k němu obrátit s naprostou důvěrou a jistotou, že nás nezlame. I když nám nesplní naše prosby tak, jak my si představujeme, jistě je ve své dobrotě splní způsobem, který je pro nás lepší a dokonalejší, a v době, která je pro nás nejvhodnější.

Naše důvěra v Boha nesmí kolísat ani tehdy, když se nám zdá, že je všechno beznadějně a ztracené. Tato situace může být jen zkouškou naší vytrvalosti a trpělivosti. Vždycky, když se budeme dívat na svůj život s odstupem času, poznáme, že to, jak Bůh řídil náš život, bylo pro nás nejlepší.

Pevná důvěra v Boha za všech okolností je veliký dar, za který máme často prosit, a když ho dostaneme, tak za něj děkovat a být vděční. Víme, že naše vděčnost není nikdy dost velká, a proto je třeba ji stále prohlubovat. V životopisech svatých máme velké množství vzorů stálosti i v těch nejtěžších situacích a vyřešení problémů způsobem, který nikdo nepředpokládal.

Učme se stále spoléhat se na Boha a na jeho dobrotu a lásku k nám. A to i v situacích, které se nám budou zdát velmi těžké. Naši důvěru Bůh nikdy nezlame.

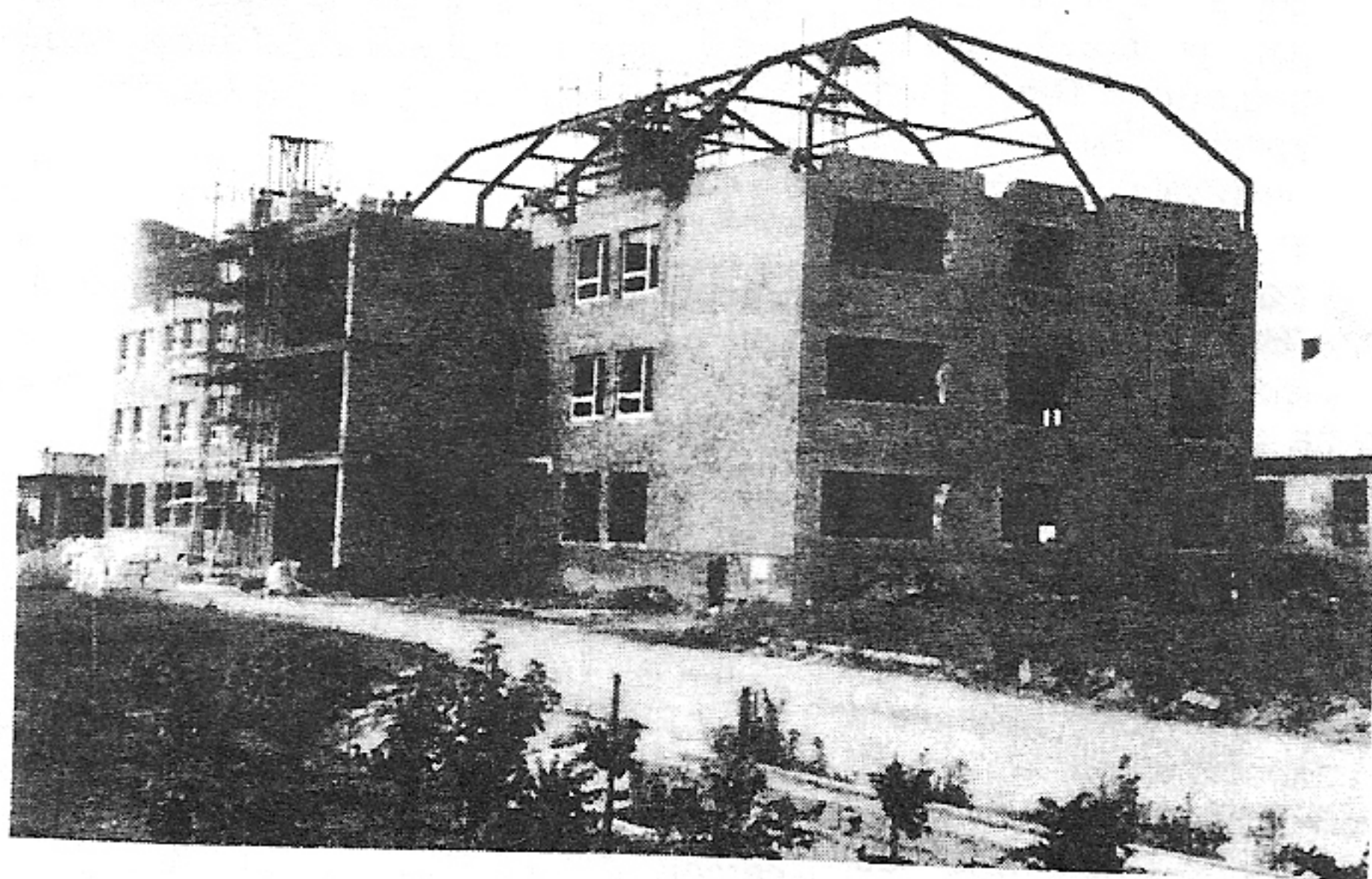
otec Josef Šik

Informace z charity

Sestry a bratři,

v lednu a v únoru 1995 jsme vás v Tomáškově informovali o projektu Oblastní charity Brno na vybudování ÚSTAVU LÉČBY BOLESTI S HOSPICEM v Rajhradu u Brna. Pro ty, kdo už podrobnosti pozapomněli, opakujeme, že se jedná o přestavbu objektu v klášteře Sester Těšitelék Božského Srdce Ježíšova, který sloužil do roku 1991 vojenským účelům.

Po provedení stavebních úprav by zde měl být k dispozici ústav, kde středem pozornosti bude nevyléčitelně nemocný pacient se svou individualitou, právy a přáními. Paliativní léčbu a léčbu bolesti budou zajišťovat erudovaní lékaři a zdravotní sestry. Součástí ošetrovatelské služby bude také péče o oblast psychickou a duchovní. Předpokládané investiční náklady na celý projekt činí 42,3 mil. Kč.

Stavba ústavu léčby bolesti v Rajhradu

Stavební práce byly slavnostně zahájeny 9. října 1995 zasvěcením ústavu sv. Josefovi. Ve výběrovém řízení na dodavatele stavby zvítězila firma CONZED, která pracuje spolehlivě a podle plánu. Spolupráce mezi touto firmou, sestrami těšitelkami a charitou je velmi dobrá, stavba úspěšně pokračuje a je naděje, že bude moci být

uvedena do provozu na svátek sv. Josefa v březnu 1997.

Během výstavby byl objekt přesunut do oblasti působnosti Diecézní charity Brno, která na něj dostala dotaci od ministerstva zdravotnictví ČR 8 mil. Kč v roce 1995 a 13 mil. Kč v roce 1996. Další finanční prostředky obdržela Diecézní charita Brno od zahraničních partnerů. Největší sponzorský dar poskytla Komerční banka, přispěly rovněž Jihomoravské energetické závody a jiné organizace. Největší radost však mají pracovníci Diecézní charity Brno z drobných darů. Ty svědčí o tom, že v naší společnosti ženoucí se především za hmotnými požitky existují také lidé, kterým lidské utrpení není lhostejné.

O celou koncepci se začala zajímat i hlavní sestra ministerstva zdravotnictví ČR paní Mgr. Marie ŠAMÁNKOVÁ. Nejen, že stavbu navštívila, ale aktivně se podílí na uvádění tohoto díla do života. Připravuje celorepublikovou koncepci hospicové péče a spolu s hlavní sestrou Diecézní charity Brno paní Damií DYTRYCHOVOU usiluje o její prosazení.

Poněvadž mnozí z vás se rovněž podíleli na podpoře výstavby hospice svými finančními dary, podáváme vám, jak jsme slíbili, tuto zprávu o postupu prací a věříme, že zůstanete i v budoucnu příznivci tohoto díla.

Letáčky s dalšími informacemi a poštovní

poukázky/číslo konta ústavu v Komerční bance Brno 35-2008247-621/0100 var. symbol 38/ budou pro vaši potřebu umístěny vzadu v kostele a v sakristii. Pokud svěříte váš dar nám/do schránky farní charity/ zajistíme jeho doručení Diecézní charitě.

Kaďourkovi

Můj deníčku....

V podvědomí, jakoby ještě ze sna, slyším zpívanou písničku, která je poměrně nemile zakončená uširvoucím zařváním: "Budíček!" Když jsem ve službě, tak je to slast. Služba totiž vstává, vlastně je buzena o půl hodiny dřív. Na vstávání pak nemám 10 sec, ale asi 10 min - tedy čas, za který mě přijde vzbudit můj rádce znovu, že už je celá družinka v kuchyni a postrádá tam mou maličkost. Druhou předností služby je, že dostává dvě snídaně. Tedy aspoň já.

Trocha šikovnosti k tomu samozřejmě potřeba je. Jeden chléb na táč, druhý do pusy. Potom také trávím celé dopoledne na marodce a nemusím vařit oběd, protože mám křeče v břiše. Poslední, avšak největší výhodou služby pak je právě zpívání budíčku. Ten jsem zatím nikdy moc nezpívala, protože jsem si šetřila hlasivky na poslední zařvání: "Budíček!" Zlomyslně pak postávám na

náměstíčku a koukám na ospalce, jak lezou ze stanů.

Dnes se však úlohy vyměnily. Podle přesně vypočítaného sledu činností vím, že se ještě mohu obrátit na druhý bok a tam setrvat asi 5 sekund. Tato doba proklátě rychle uplynula a venku už nějaký buran odpočítává poslední minutu. Usilovně začínám hledat díru ve spacáku. Ještě včera tady byla a teď ne a ne ji najít. "39, 38, 37..." Sláva, mám. Ale zip se zasekl. "28, 27, 26..." Tak už vyletěl i s peřím. Závan studeného rána by donutil každého normálního člověka, aby se zahrabal zpátky do spacáku. No, co se dá dělat. "15, 14, 13,..."

Blahořečím svému nápadu že už večer jsem si oblékla kraťasy a tričko. Při svitu svíčky jsem ale nezapomněla, že naruby. Z pravého rukávu vlaje mizerná cedulka hlásající něco o teplotách praní. "6, 5, 4,..." Asi si to nestihnu

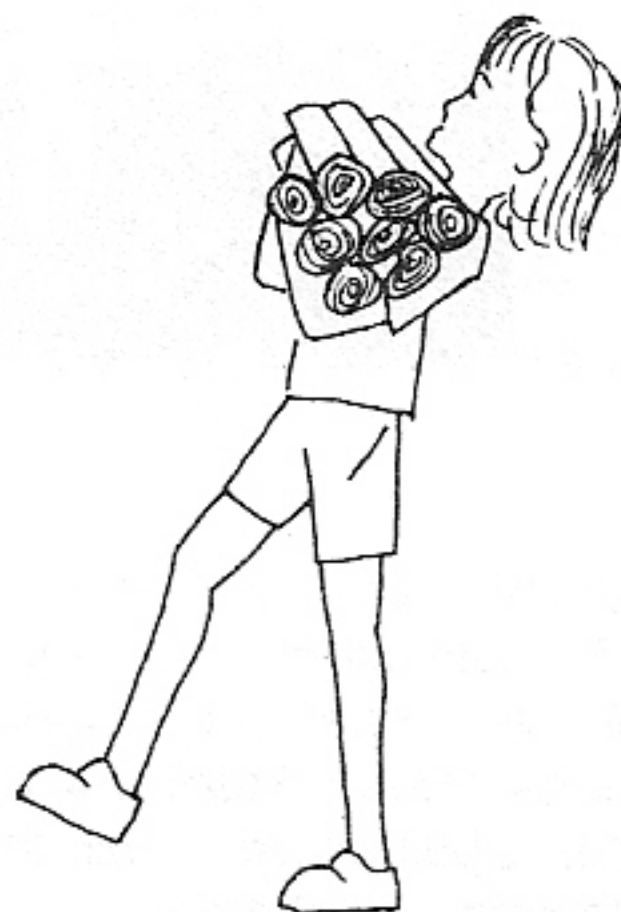
spravit. Boty a ven! "1, 0!" Akorát jsem to stihla. Až na to, že pravá noha má obutou sandálku a levá botasku. Utěšuje mě však pohled na Klárku, která je na tom ještě hůř. A teď vzhůru na rozsvičku! Začal nový perný den.

Dopolední program nese název: Černá vysílačka. Jsme vysláni do blízkého "hustníku" aneb "lesa, kterým neprojde obyčejný smrtelník", a tam máme pátrat po člověku, který občas pískne na píšťalku. Vybíhám s přesvědčením, že ho odhalím jako první. Uíííí. Bylo to zprava. Běžím tam, ale nikoho nevidím. Přibíhají další. Nikdo nic neví. Uíííí. Úplně z druhé strany. Škrrrr-tepláky mají novou ozdobu.

Po chvíli poznávám, že to mám marné běhat za někým, kdo má dvakrát delší nohy než já. Dřepnu si tedy a poslouchám. Všude ticho. Občas někdo zaře na druhé straně hustníku. Uíííí - kousínek ode mě. Dobíhám tam zároveň s Chicken. Ta se ptá, kde to bylo. Pokrčím rameny. Ona mi potichu pošeptá, že si myslí, že je to Scampi. Vyvalím na ni oči a pak už nemeškám a běžím do cíle. "Scampi", pošeptám Genipě vítězně do ucha. Ta ale zavrtí hlavou. Naštvaně odcházím. A té Chicken to nedaruji, určitě se mě chtěla na chvíli zbavit a teď sama hledá černou vysílačku. Hlavně mě nepotěšilo, že v cíli je už asi 10 lidí.

Znovu odhodlaně vbíhám do hustníku s pravou nohavicí v patách. Uííí. Z druhé strany. Než se tam však dostanu, ozývá se signál ohlašující konec hry. Utěšuje mě, že nás černou vysílačku neobjevilo poměrně dost. Už se chystám, že vynadám Chicken za ten kousek, co mě vyvedla se Scampi, když se dozvídám, že černou vysílačkou byla právě ona! Nejraději bych se zahrabala.

Za-
pomnění
nacházím v jídle.
Už vidím, jak
mně bude

špatně. Jsou buchtíčky s krémem. Když se chystám, že si půjdu potřetí přidat, vyvalí na mě Koumes - náš zdravotník očí a povídá něco o obžerství a o tom, že díky mé maličkosti už dochází prášky na bolení břicha. Zklamaně usedám a přemýšlím, co budu dělat v poledňáku. Ten má

totiž tu
drzost,
že
uběhne
daleko
rychleji
než třeba
rozcvicka
nebo
hlídka.
Poledňák

nezklamal.

Sotva jsem se rozhodla, že už konečně napíšu domů, jak jsem dojela a kdy se vrátím, tak slyším z náměstíčka hudbu oznamující začátek etapy další hry. Zulajda, symbolizující řeckou bohyni (asi slámy), mi připomíná svou korunkou Asterixe. Po vzletném proslovu nám dává zrní s tím, že z toho máme udělat pomocí vody a soli jídlo. Já si tedy úspěchem nejsem moc jistá a už vidím, jak večer budu jako slepice zobat zrní.

Drcení připadlo na ty starší a já mezi nimi pobíhám jako tajtrdlík. "Přines bigošku! A taky sůl! Nezapomeň na dva kotlíky, víčka a držáky! A taky sirky!" Když si myslím, že už je to vše, tak mě vyštvoú na dřevo a kameny na ohniště. Mezitím už je mouka hotová a dělá se placka. Rychle s ní na oheň! Vždyť jde o čas! Stihly jsme to jako druhé, což znamená, že budeme moci večer odkrýt zý té báječné staré mapy Řecka, co visí v kuchyni, 5 políček a možná, že najdeme i nějaké drahé kameny. Nikdo vlastně ještě neví, na co nám budou. Jisté však je, že se musíme snažit jich získat co nejvíc.

K večeři naštěstí nebyly ty placky, ale brambory s mlíkem. Zrovna skončil večerní nástup a za chvíli už bude pískaná dálava do kuchyně se lzpěvníky, protože na programu jsou zpěvanky a četba. Tento program mám moc ráda. Začnou se totiž při svíčkách zpívat staré oddílové písničky, které i když jsou pro mě úplně nové, tak v sobě mají nějaké dávné kouzlo. No a pak se bude číst Boj o ostrov, což je strašně perfektní knížka o děckách, které objeví ostrov a pak na něm táboří. Teď se venku ozvalo pískání čárky a dvou teček - dálavy.

Neklamné znamení, že se máme co nejdříve dostavit na místo pískání. V jídelně si sedám doprostřed, aby na mě nemohly žádné čarodějnice ani zlí skřítkové - vládcové temných nocí - a poslouchám tiché brnkání na kytaru. Teď bych tábor i s ranním vstáváním a hlídkami asi za nic nevyměnila. Po společné večerní modlitbě už zalízám do spacáku a ani nevnímám, jak se venku rozpršelo. Do toho se ještě velebně nese tiše zpívaná večerka. V té chvíli už se procházím v obrovské říši snů.

Pokud tě tento příběh zaujal, nebojíš se prožít něco podobného a jsi ochotna se naučit něco, co se ve škole nenaučíš, tak tě rády uvidíme v našem oddíle.

POZVÁNKA

Dívčí skautský oddíl Severky hledá nové světlušky a skautky ve věku od 7 do 13 let. Naše klubovna je na Jílkové 185 v Židenicích. Bližší informace získáš, když přijdeš 27. 9. po večerní mši svaté do kaple našeho kostela nebo se můžeš rovnou obrátit na naši vedoucí Veroniku Rejska Zelenkovou, Slavíčková 11, tel.: 52 49 27.

Chicken a Píďalka

Snad proto, že jsem odpustil?

Konečně u vody! Jirka už měl strach, že letos z koupání nic nebude. Vždyť skoro celý týden pršelo! Až včera vykouklo sluníčko a dnes už od rána pálí, jakoby chtělo dohnat, co zameškalo.

Jirka nafukuje nový člun a už se nemůže dočkat, až v něm popluje.

"Mami," ozývá se za ním Katčin hlásek, "ty jsi říkala, že se budem vozit ve člunu, když budeme hodní, že? A já jsem ti každý den pomáhala s nádobím. A nasbírala jsem dva hrníčky borůvek a Jirka jenom půl. A taky jsem pětkrát zametala a Jirka jen jednou. Že můžeme jet s Andulkou první, vid', mami?"

Tak tohle vzalo Jirkovi dech! Katka opravdu poněkud vytáhla svou kamarádku a obě žmundrají: "Prosím, prosím, maminečko! Pěkně prosím, teto!"

Jirkova zlost prudce stoupá. Borůvky! Copak to je práce pro kluka?! Ale kdo našťípal dříví na celou zimu? A srovnal ho do dřevníku, i když se mu vůbec nechtělo?!

Maminka se tváří rozpačitě, ale pak - spíš kvůli Andulce - s povzdechem přikývne. "No, tak běžte. Ale držte se při kraji."

"Hurá," vypísknou děvčátka, popadnou člun a už s ním sbíhají k vodě.

"Jirko, ty si teď můžeš zaplavat a holky ti člun za chvíli dají." Maminčin hlas zní stále tak rozpačitě a nejistě.

Jirka se ale beze slova otočí a odchází. V očích ho pálí slzy hořké křivdy. Tohle Katce neda-ruje! Zrádkyně! Zasloužila by pořádně vytrestat! --- Ale vždyť není nic jednoduššího! Jirka dobře ví, jak se Katka bojí hluboké vody. Kdyby teď člun převrhl, určitě by si pořádně lokla a ta protivná Andula taky! Jirka se prudce rozbíhá, rozráží první vlnky, odráží se a plave směrem ke člunu.

Už je blízko, když zaslechne svou oblíbenou písničku: "...jestli piráti nás nepřeperou, rou, rou, žraloci náramně se nažerou..."

Holky spíš hulákají, než zpívají, smějí se a šplíchají po sobě.

Jirka se zastavuje. Z námořnické písničky na něj přeskočí jiskřička spokojené dětské radosti.

Ne, nemůže jim to udělat. Jsou to přece jenom malé holky. A Katka mu včera nosila ty největší, nejzralejší borůvky...

Jirka se opět odráží a obeplouvá v kruhu člun. "Ahóóó, námořnice! Krouží kolem vás jeden nebezpečný žralok."

"Jú," vypísknou holky nadšeně a Jirka se ulehčeně přidává k jejich smíchu. Už se na Katku nezlobí, naopak, má ji tak nějak radši.

"To jsem blázen," říká si v duchu, "snad proto, že jsem jí odpustil?"

Ale nemá čas o tom přemýšlet. Musí totiž předvádět pravá žraločí salta za které je odměňován bouřlivým potleskem dvou zkušených námořnic.

I nám se, děti, občas stane, že nám někdo ukřivdí - často aniž by si to uvědomil. Snažme se mu odpustit co nejdřív a nejupřímněji - ať v našem srdci není nikdy zloba a hořkost, ale stálá radost Božích dětí.

Marie Veselá

Najdeš 10 rozdílů?

Toto číslo Tomáška jsme více věnovali dětem, kterým přejem spokojenost s učitelským sborem a hodně legrace v novém školním roce. A učte se!

Redakce

TOMÁŠEK. Zpravodaj farnosti při kostele sv. Tomáše v Brně.

Vydává: Římsko-katolický farní úřad sv. Tomáše v Brně,
☐ Lidická 6, 602 00 Brno, ☎ (05) 57 22 15

P. Mgr. Jiří Kaňa, farář

Redakce: Vít Janků, Marie Veselá,
Vladimír Kad'ourek, Dominik Heger

Grafika a DTP: Zdeněk Buršík

Tisk: Petrinum, ☐ Veveří 15, 602 00 Brno

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.